

Publicerad 2008-06-02 22:03 av annkajsafelicia

### **om jag dansar tillräckligt fort**

Som om marken hade en dragningskraft för att få glaset att falla mot det.

Splittras, i så många bitar så att det aldrig mer skulle kunna bli lagat.

Se glasets fall mot marken,

Inte hinna reagera. Det är ju så nära.

Se hur det krossas mot marken.

Se, hur det röda i blodet runt om,

Färgas blått, och aldrig mer kommer att leva igen.

Hjärtan är ämnade att krossas

Det är bättre att ha älskat och förlorat

Jag förlorade.

Jag förlorade det jag älskade mest i hela världen.

Det konkreta blev abstrakt,

Och det enda som lever kvar är mina drömmar,

Som alldeles för ofta blir mer än så.

Jag gråter inte längre.

Jag torkade ut i väntan på det som aldrig mer kommer att finnas,

Som jag hoppas möta bortom det som ännu inte finns.

Där kan vi förenas i en enda kras,

Så kan vi falla tillsammans?

Där kan vi dansa på de ängar som är täckta av det glömda tankar jag för så länge sen tänkte.

Och om jag dansar tillräckligt fort,

Kanske jag glömmer det jag förlorade,

Någonstans för länge sen.

Där tiden redan har glömt det som hände,

Där det glömda inte lever kvar,

Utan gett upp sin strid mot att bli igenkänt och lagt sig ner till att försvinna.

Om jag dansar tillräckligt fort,

Kanske jag glömmer dig.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren annkajsafelicia med Poeter.se id #21379 innehar upphovsrätten